

Cap a Frankfurt Albert Salvadó

“Frankfurt ja m’ha donat més d’una sorpresa”

Per Albert Salvadó, quan el lector no pot distingir entre la realitat i la ficció, vol dir que ho ha fet bé ● Noemí Bibolas

Com a autor andorrà, sent que forma part d’una minoria dins la minoria?

El mercat andorrà és tan reduït que no pot permetre a cap autor ni tan sols sobreviure. Sempre m’he sentit un autor de literatura catalana i he tingut la sort de ser admès en altres mercats a través de les traduccions, que és el que cal perquè la literatura en llengua catalana assoleixi el nivell que es mereix.

Quines són les aspiracions d’un autor andorrà? Quina rebuda té a Catalunya i què en pot esperar dels veïns francesos?

Les aspiracions d’un autor andorrà són les de qualsevol altre: escriure en llibertat i amb sinceritat. Per això em sento a casa meva tant si sóc en terres catalanes com quan sóc a Andorra. No passa el mateix amb França, que és un món més distant i

molt més tancat, tot i que hi ha la possibilitat de ser llegit a la Catalunya Nord.

Quin interès demostra el món editorial francès pels autors andorrans?

No he pogut constatar que la literatura francesa tingui una tirada especial cap als autors andorrans. És clar que no som cap exèrcit i ens costa fer-nos mirar. Potser hauríem de comptar un xic més amb una empenta per part de les institucions andorranes.

Què en pensa de la col·laboració signada entre Andorra i Catalunya de cara a Frankfurt?

Deixar passar aquesta oportunitat hauria representat un pecat mortal. Tanmateix, el millor de tot seria continuar amb la línia que s’ha encetat, de col·laboració entre tots dos països.

Està considerat un dels autors catalans que més publica en castellà. Com ho aconsegueix?

He d’aclarir que les meves obres publicades en castellà no són traduccions sinó versions. Jo mateix escric les obres en català i en castellà i hi poden haver variacions entre les dues. Les editorials en llengua castellana sempre m’han tractat molt bé.

Molts dels seus personatges són de domini universal, i per tant ben exportables. Quines expectatives té posades en la Fira de Frankfurt?

Frankfurt ja m’ha donat més d’una sorpresa. *El mestre de Kheops* i *L’anell d’Àtila* van ser-ne les primeres... Ara, amb l’empenta que significa desembarcar a Frankfurt amb el cartell de cultura convidada, espero que hi hagi més sorpreses.

El temps ha demostrat que la història ens arriba força manipulada. Quina garantia ofereixen els nostres coneixements?

La història sovint s’escriu a gust del guanyador i les manipulacions són constants. El perdedor no mor del tot i algun document se salva per posar el contrapunt a les històries manipulades oficialment. Quan vaig escriure *L’enigma de Constantí el Gran* em vaig trobar amb la versió cristiana i la pagana. Semblaven dues històries diferents sobre dos personatges diferents i gairebé dues èpoques diferents.

Com es combinen història i ficció en la seva obra?

El nexa d’unió és el sentiment, fins a l’extrem que s’han de confondre. En l’instants en què el lector no pot distingir realitat i ficció, he assolit el meu propòsit.

L’aparador Sara Vancells

No empreneu el comissari!

Ferran Torrent
Quaderns Crema
Barcelona, 2007

Nova edició, corregida pel mateix Ferran Torrent, d’aquesta novel·la protagonitzada per Toni Butxana. La història comença quan el comissari en cap de la ciutat de València pateix un sorprenent robatori i decideix que només un home pot resoldre el cas: en Butxana, detectiu protagonista d’altres obres de Torrent, home desenganyat i al marge d’una llei en què no creu, que sovint ajuda els seus clients i els delinqüents que investiga... En aquesta ocasió, Ferran Torrent (Sedaví, 1951), autor de la trilogia formada per *Societat limitada*, *Espècies protegides* i *Judici final*, entre moltes altres obres d’èxit, ens porta fins a un cas de segrest, amb terroristes enfervorits i empresaris ombrívols pel mig, partint d’un robatori que aparentment no té gaire importància.

Un acudit per a cada dia

Martín Piñol i Kenny Ruiz
Montena
Barcelona, 2007

Un exemple, triat a l’atzar entre 365: “Un home li diu a un altre:

–Ecolti, que el meu gat ha matat el seu gos.

–Però com és possible? Si el meu gos és un dòberman!

–Sí, però el meu gat és hidràulic”.

El periodista, guionista, monologuista, narrador i caçador d’acudits Joan Antoni Martí Piñol, acompanyat de les il·lustracions de Kenny Ruiz, ens ofereix talment el que el títol afirma: *Un acudit per a cada dia*, ordenats com un calendari de rialles. La veritat és que, a diferència de molts reculls d’aquesta mena, la qualitat dels acudits és prou digna. Martí Piñol també és autor del conte per a nens de més de sis anys *La Laia* i *l’horripilant Monstre del Xampú*, publicat per Edebé recentment.

Quan sàpigues caminar sobre l’aigua, agafa la barca

John Harricharan
Empúries
Barcelona, 2007

John Harricharan és un home de negocis i professor que, a més, escriu novel·les. Va néixer a la Guaiana, tot i que els seus orígens són indis i ara està nacionalitzat nord-americà. En les seves conferències i les seves narracions prefereix mostrar la pèrdua i la tristesa que les històries en què el coratge, la força i la dignitat humana són prou per superar qualsevol entrebanc. En l’obra que us presentem, Harricharan ens ofereix l’estranya odissea a través del segle XX als EUA de John, un home normal que viu a Nova York i que accepta amb total resignació els problemes que l’assetgen en tots els àmbits de la vida. Coneixerà Gideon, un peculiar home de negocis, savi i enigmàtic, que conduirà John fins a l’inici d’una recerca espiritual transcendent.

JORDI GARCIA

Albert Salvadó (Andorra la Vella, 1951) ha escrit contes infantils, assaig i novel·les. Tot i que ha fet incursions en altres gèneres, Salvadó és conegut sobretot per les novel·les històriques. De la mà de figures tan emblemàtiques com ara Jaume I, Alí Bei, Àtila, Constantí el Gran, el Mestre de Kheops i la concubina d'Amon, Salvadó ha recreat alguns dels episodis més atractius i suggerents de la història universal. Els lectors han apreciat en els seus llibres la bona combinació de realitat i ficció que fa possible seguir el fet històric a través d'elements tan literaris com el misteri i tan humans com els sentiments. Així és com la trilogia sobre Jaume I el Conqueridor (Columna, 2000-2001) i la novel·la *Els ulls d'Anníbal* (Columna, 2002, Premi Carlemany) van aconseguir mantenir-se 17 i 13 setmanes, respectivament, entre els més venuts. I si *L'enigma de Constantí el Gran* (Columna, 1997) va ser finalista del Nèstor Luján, Salvadó va aconseguir aquest guardó amb *El mestre de Kheops* (Columna, 1998) i el va repetir amb *La gran concubina d'Amon* (Columna, 2005), dues obres sobre el món egipci. Amb *L'anell d'Àtila* (Columna, 1999) va guanyar el premi Fiter i Rossell del Cercle de les Arts i les Lletres, concedit a Andorra, i amb *El rapte, el mort i el marsellès* (Planeta, 2000) s'emportava el premi Sèrie Negra de Planeta. Amb aquesta novel·la va crear el personatge d'Àlex Samsó, una via plenament andorrana, que va seguir amb *L'ull del diable* (Planeta, 2001). Albert Salvadó publica en català i versiona ell mateix les seves obres en castellà, fet que, segons l'autor, explica la seva bona acollida dins d'aquest mercat. Salvadó es mostra satisfet de la col·laboració iniciada entre Catalunya i Andorra, amb l'atorgament del premi Ramon Llull des d'Andorra i amb l'acord de col·laboració signat entre els dos països.

TRADUCCIONS

El mestre de Kheops
Barcelona, Columna, 1998 - Cercle de lectors, 1998

Castellà: *Barcelona, Bronce, 1998 - Barcelona, Planeta (butxaca), 1998 - Barcelona, El Aleph, 2001 - Barcelona, Entrelibros, 2005; altres idiomes: txec, portuguès (Portugal), portuguès (Brasil), grec i eslovè*

L'anell d'Àtila
Barcelona, Columna, 1999 - Cercle de lectors, 2000

Castellà: *Barcelona, Martínez Roca, 2004; altres idiomes: portuguès (Portugal), portuguès (Brasil) i grec*

Jaume I el Conqueridor. La trilogia (3 volums: La reina hongaresa i El punyal del sarraí, Parleu o mateu-me), Barcelona, Columna, 2001

Castellà: *Madrid, Maeva, 2002*

El rapte, el mort i el Marsellès
Barcelona, Planeta, 2000 - Cercle de lectors, 2000

Francès (per França, Luxemburg, Bèlgica i Andorra): *Saint-Maurice-ès-Allier, Tintablava, 2004*

El relat de Gunter Psarris
Barcelona, Edicions 62, 2001

Castellà: *Barcelona, Diagonal, 2001.*

Els ulls d'Anníbal
Barcelona, Columna, 2002

Castellà: *Barcelona, Martínez Roca, 2003 - Planeta De Agostini, 2003*

Un vot per l'esperança
Barcelona, Rosa dels Vents, 2002

Castellà: *Barcelona, Plaza Janés, 2002; altres idiomes: portuguès*

La gran concubina d'Amon
Barcelona, Columna, 2005

Castellà: *Barcelona, Entrelibros, 2006*

La mostassa

Ada Castells

De pes o a pes?

En l'època remota de Folch pare al capdavant de l'Institut Ramon Llull es va parlar de portar a Frankfurt només els autors de pes. Ho proposaven noms precisament de pes com Baltasar Porcel. Qui fos capaç d'escriure *Cavalls cap a la fosca* o *l'Emperador o l'ull del vent* ja tenia bitllet guanyat. Com si fos tan fàcil. El cas és que el propòsit d'excel·lència, que sempre és molt compromès, va anar diluint-se i en temps del tàndem impossible Mascarell-Manzano a la conselleria es va parlar més d'autors a pes que de pes. Es va dir que els enviats cap a la glòria frankfurtera serien uns 400. Després de l'ensurt inicial –“Horror!, d'on els traurem?”– ja es va explicar que s'entenia que al llarg de tot l'any, en el programa *Cap a Frankfurt*, hi participari-

en 400 convidats, inclosos assagistes, professors, crítics i altres especimens no estrictament literaris. El que havia de quedar clar és que els autors hi havien d'anar en pes, és a dir, amb un paper rellevant. Sobretot, vigilem que no passin desapercebuts entre cuiners, modistos, castellers, polítics, gestors culturals i altres triomfadors més guapos, simpàtics i brillants.

Ben mirat, la solució menys compromesa, és a dir, la ideal per als polítics, seria ni portar els autors de pes ni a pes, sinó, amb sobrepès. És ben clar: a Frankfurt hi han d'anar els que tinguin uns quilets sobrants, encara que ara que es temps de vaques magres –els avançaments editorials no són el que eren– seria més fàcil trobar autors afa-

Els llibres més venuts

25.01.07 - 01.02.07

Amb la col·laboració de les llibreries Documenta, Proa Espais, Ona, Laie, Llibreria 22, La Central, Catalunya, Casa del Llibre, Robafaves...

Ficció

1	Si menges una llimona sense...	S. Pàmies QUADERNS CREMA
2	Casa de Misericòrdia	J. Margarit PROA
3	L'art de viure	S. Goliarda LA CAMPANA
4	Viatges per l'scriptorium	P. Auster EDICIONS 62
5	El caníbal	I.C. Simó COLUMNNA
6	Arthur i George	J. Barnes ANGLE EDITORIAL

No-ficció

1	El preu de ser catalans	P. Gabancho METEORA
2	Relacions particulars	J.M. Espinàs LA CAMPANA
3	Assaigs	M. Montaigne PROA
4	Els secrets de la felicitat	S. Serrano ARA LLIBRES
5	Els reptes de l'educació en la...	Z. Bauman ARCADIA
6	Mites i gent de Barcelona	J.M. Huertas EDICIONS 62

No lo hice por ti

Michela Wrong
Traducció d'Ana Isabel González Intermón Oxfam
Barcelona, 2007

Aquesta és una història sobre la traïció i el vesament de sang a través del retrat d'un país africà estripat per la guerra i sacsejat per les maniobres capricioses dels poders estrangers. Una història que mostra l'herència del sistema de colònies amb què les superpotències van dominar tot un continent.

Michela Wrong, que també és autora de *Tras los pasos del señor Kurtz: el Congo al borde del colapso*, va començar la seva carrera professional com a corresponsal de l'agència Reuters a Roma, en què informava de comunicats papals, i després a París, parlant de les passarel·les de moda... Quan es va traslladar a l'Àfrica, on va viure sis anys fent de corresponsal de Reuters, la BBC i el *Financial Times*, la seva visió del món va canviar.

Plinio Primeras novelas

Francisco García Pavón
Rey Lear
Madrid, 2007

Francisco García Pavón (Tomelloso, 1919 - Madrid, 1989) era crític de teatre i editor de Taurus, però es va fer popular gràcies a l'èxit de les seves narracions i novel·les en les quals, amb sentit de l'humor, mostrava el món rural de la Manxa i, entre línies, la foscor del franquisme. Va crear el personatge de Plinio, considerat el primer gran detectiu de la novel·la de l'Estat espanyol, protagonista d'una col·lecció de novel·les policiaques ambientades durant la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930) que fins i tot va donar lloc a una sèrie de televisió als primers anys 70. Aquest llibre recull les tres primeres obres de la col·lecció: *Los carros vacíos*, *El Carnaval* i *El charco de sangre*, en què, fidels al gènere, hi ha assassinats, passions i baixos fons.

scultura@avui.cat